

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγελλομα, ἐκθεθεὶς παρὰ τὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἰσπρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΡΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 80. Ἐξέμνηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γένει τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδιότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 83ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Νοεμβρίου 1928

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 50

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ
(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ κ. Καρινὸ τότε ἔπεσε στὰ γόνατα τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ παρακάλεσε μὲ πνιγμένη ἀπὸ κλάμα φωνή:

— Τὴν κόρη μου! Δόστε μου τὴν κορούλα μου!

Ἡ νέα, ἀφοῦ χάρηκε τὸ θριαμβότης, ρώτησε εἰρωνικὰ τὸν ἀξιωματικό:

— ἔχετε νὰ προστάξετε τίποτα;

Ὁ ἀξιωματικὸς μελιὰ.

— Τότε, ἀκολουθήστε με, κύριοι, καὶ θὰ σὰς πάω στὸ μέρος ὅπου βρισκεται τὸ παιδί... Ἐμπρός!

Ὅλοι ἀκολούθησαν τὴ μίς Μαργκαρέτ. Ἡ νικημένη, ἡ αἰχμαλωτισμένη, κυριαρχοῦσα ἀόμμη κι' ἦταν σὰν νάδινε αὐτὴ διαταγές.

Ἀφοῦ ἔκαμε μερικὰ βήματα στὸ διάδρομο, ἄγγιξε μὲ τὰ δεμένα χέρια τῆς ἓνα σημεῖο τοῦ τοίχου καὶ παρευθὺς ἀνοίξε μιά βραεῖα πέτρινη πόρτα, ποῦ ἔμπασε σ' ἓναν ἄλλο στενὸ διάδρομο. Μπήκαν ἔλοι μέσα, χωρὶς μάλιστα νὰ σκεφθοῦν ὅτι μποροῦσαν νὰ ἐπεφταν σὲ καμμιά τρομερὴ παγίδα. Τόση ἐπιβολὴ εἶχε ἀκόμη ἡ θέλησή της.

Ἰσχυρὰ ἀπὸ δέκα λεπτά, ἀντίκρυσαν φῶς καὶ μιά γυαλιστερὴ ἐπιφάνεια ποῦ ἦταν ἡ θάλασσα. Ὁ διάδρομος αὐτὸς ἔβγαζε σ' ἓνα κρυφὸν ἔρμον τοῦ κόλπου τοῦ Ἄλν. Στὸν ἔρμον αὐτὸν κέρμιεν ἓνα ὕδροπλάνο. Ὁ πιλότος περπατοῦσε στὸ γυαλὸ καὶ δὲν φάνηκε καθόλου ξαφνισμένος ὅταν εἶδε τὸν ἀρχηγὸ νὰρχεται συνοδευόμενος ἀπὸ γάλλους στρατιώτες.

— Νορμπέρ, εἶπε ἡ μίς Μαργκαρέτ στὸν πιλότο, δὲν πρόκειται πιά νὰ φύγεις. Βγάλε τοὺς ἐπιβάτες σου καθὼς καὶ τὶς ἀποσκευές σου.

Ὁ πιλότος ὑποκλίθηκε κι' ἀρ-

χισε νὰ ἐκτελεῖ τὴ διαταγή. Ἐνῶ τραβοῦσε, μὲ τὴ βοήθεια τῶν στρατιωτῶν, τὸ ὕδροπλάνο στὴν ἀμμουδιά, ἡ μίς Μαργκαρέτ ἔλεγε στὸν ὑπολοχαγῶ:

— Ὑπολοχαγέ, πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι, ἂν ἤθελα, τὸ ὕδροπλάνο μποροῦσε νὰ πετάξει, πέρνοντας μαζί του, ὄχι μόνον τὴν κόρη τοῦ κ. Καρινὸ ποῦ ἔχει ἐπιβιβάσθει, ἀλλὰ καὶ δεκατέσσερα κιβώτια μὲ χρυσάφι καὶ πετράδια, ποῦ ἀποτελοῦν ἓνα μέρος ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀγκὸρ καὶ ποῦ λογάριάζα νὰ τὰ στείλω στὸ γυῖό μου, ποῦ μὲ περιμένει στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος. Θυσιάζω τοὺς θησαυροὺς αὐτούς, μόνον καὶ

μόνον γιὰ νὰ δώσω πίσω τὴν κόρη τοῦ κ. Καρινὸ. Ἔτσι ἡ ἐπιτυχία σας θὰ ναι σημαντικότερη. Πρέπει νάστε ἐνθουσιασμένος.

Ὁ ἀξιωματικὸς κατάπιε κι' αὐτὴ τὴν εἰρωνεῖα χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ μελιὰ.

Τὸ ὕδροπλάνο βρισκόταν τώρα στὴν ἀμμουδιά. Ὁ πιλότος ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς καμπίνας κι' ἔβγαλε τοὺς ἐπιβάτες του. Ἡ πρώτη ἦταν ἡ μικρὴ Λούση κι' ἡ δεύτερη ἡ μίς Μαίρη. Ὅταν ἡ μικρούλα εἶδε τὸν πατέρα της, χωρὶς νὰ καταλάβῃ καλὰ-καλὰ τί εἶχε συμβῆ, ἔτρεξε κοντὰ του φωνάζοντας:

— Πατέρα μου, πατερούλη μου!.. Ἄ, πῶς εἶχ' ἀπελπιστεῖ πιά ὅτι θὰ σὲ ξανάβλεπα!

Ὁ κ. Καρινὸ, ἀμίλητος ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ἔσφιξε τὴν κόρη του στὸ στήθος του, κλαίγοντας.

Ἡ μίς Μαργκαρέτ κοίταζε τὴν συγκινητικὴ σκηνή, πάντα μὲ τὸ μυστηριώδες χαμόγελό της. Ὅσο γιὰ τὸ Φραγκίσκο, περίμενε ἀνυπόμονα τὴ στιγμή ποῦ θὰ μποροῦσε κι' αὐτός, ὅτερ' ἀπὸ τὸν αὐτυχομένον πατέρα, νὰ φιλήσῃ τὴ μικρὴ του φιληνάδα. Ὅταν ἤρθε τέλος ἡ σειρά του, τῆς εἶπε σιγὰ σιγὰ αὐτὴ:

— Ἐέρεις, Λούση, ἐγὼ σ' ἔσωσα.

— Ἄ, σ' εὐχαριστῶ, Φραγκίσκο! ἀπάντησε ἡ μικρούλα... Τί χαρὰ ποῦ τελείωσε ἐπιτέλους τὸ κακὸ αὐτὸ ὄνειρο καὶ εἴμαστε μαζί πάλι κι' οἱ τρεῖς μας!

Ὅστόσο ὁ ὑπολοχαγὸς φρόντιζε νὰ ξεφορτώσων ἀπὸ τὸ ὕδροπλάνο τὸ πολὺτιμο φορτίο ποῦ τοῦ εἶχε πεῖ ἡ μίς Μαργκαρέτ. Ἐκεῖνη τὸν παρακολουθοῦσε μὲ εἰρωνικὸ βλέμμα, κι' ὅταν τελείωσε ἡ ἐργασία, τοῦ εἶπε μὲ ὕψος οἰκοδόμου ποῦ ζητεῖ νὰ δικαιολογηθεῖ:

— Λυπᾶμαι πολὺ, κύριε, γιὰ τὴ δὲ μπορῶ νὰ σὰς φιλοξενήσω στὴν κατοικία μου. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τελευταῖο ὑπόγειο, ὅπου μπηκάτε, δὲν ὑπάρχει πιά τίποτ,

— Τὴν κόρη μου!.. Δόστε μου τὴν κορούλα μου!.. (Σελ. 897, στ. α')

άλλο. "Όλα ανατινάχθηκαν στον αέρα!
— Κυρία, απάντησε ο αξιωματικός, μὴν πειράζεσθε γι' αὐτό, κάπου θὰ βροῦμε νὰ στεγασθοῦμε. "Όσο γιὰ σᾶς, ὑπάρχει στὸ Χανὸ μιά φυλακὴ ἐτοιμὴ νὰ σᾶς δεχθεῖ.

"Ο ἀρχηγὸς τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ σήκωσε τοὺς ὤμους μὲ τὴ βαθύτερη περιφρόνηση.

— "Υπολοχαγε, εἶπε, μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι οἱ φυλακὲς τοῦ Χανὸ δὲν εἶναι γιὰ μένα. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ εἴμ' ἐλεύθερος.

"Ο αξιωματικὸς χαμογέλασε, εἰρωνικά:

— Ἀμφιβάλλω!

— Θὰ τὸ ἴδῃτε... σὲ τρεῖς μέρες!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Στὸ Κυβερνεῖο

"Απειρο πλῆθος γειρίζει τοὺς δρόμους τοῦ Χανὸ, ποὺ δὴδησάν ἀπὸ τὴν ἀκρόπολιν στὸ μέγαρο τοῦ Κυβερνεῖου. Οἱ κεντρικὲς συνοικίαι εἶναι γεμάτες κόσμο κι' ἔλοι περιμένουν μὲ ἀγωνία νὰ περάσει τὸ ἀπόσπασμα ποὺ εἶχ' ἐκατραυέσει ἐναντίον μιᾶς συμμορίας ποὺ κρατοῦσε αἰχμάλωτο ἕνα Γάλλο.

"Η κυβερνήση θέλησε νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ ὡς παράδειγμα στοὺς Ἰθαγενεῖς γι' αὐτὸ εἶχε δώσει πολλὴ ἐπιστημότητα στὸ γυρισμὸ τοῦ νικηφόρου ἀποσπάσματος.

"Η κοινὴ γνώμη τοῦ Χανὸ εἶχ' ἐνδιαφερθεῖ πολὺ γιὰ τὴν μυθιστορηματικὴ αὐτὴ περιπέτεια τῶν φίλων μας.

"Όλες οἱ ἐφημερίδες ἐξιστοροῦσαν τὸν κεραυνοβόλο θάνατο τῶν δυὸ λοχαγῶν καὶ πρόσθεταν τὴν σκανδαλιστικὴ λεπτομέρεια πῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ἦταν μιά νέα κι' ὄραια γυναίκα.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Θυμᾶμαι ἕνα Γενάρη μῆνα.
Στὰ δρόμους, ποὺ δροχοῦνται, σχοῖνα τεντώνεται μιά ἀσπρη-ἀχτίνα.

Τὸ βλέπω ἀκέραιο, — ἰδοῦ, ὀλοένα, — τί καθαρά, τί ζυγιασμένα!...

"Η ἀλγεῖνὰ ξάστερη ἀτμοσφαῖρα γύρω ξεθύμαινε τὴ μέρα.

Κρούνε ἡ ψυχὴ μας στὸν ἀγέρα. Χεροπλασὰ τὰ εἶχα ζυγώσει.

Δὲν εἶχα ἰδεῖ; δὲν εἶχα νοῦσσει; Κ' οἱ ὄρες ποὺ ἐπέρασαν καὶ πάνε, ξυπνοῦν μιά-μιά καὶ μοῦ μιλάνε, σὰν τάχα ἀκόμα ἀλήθεια νᾶναι.

Τὸ ἕνα σημάδι τᾶλλο βρῖσκει, — νερὰ καὶ χειμωνιάτικοι ἦσκιοι...

"Αναρωτιέμαι, ἀναθυμᾶμαι. — Ἔξω τὸ δρόμο ποὺ περνᾶμε; σ' ἐκεῖνον τὸ Γενάρη πᾶμε;

"Αθυμο κ' αἰθριο μεσημέρι, — θὰ τὸ ξαναβροῦμε; ποῖος ἔξερει!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΘΑΛΑΣΣΑ

Στὸν ἀγαπημένο μου ἀδελφὸ Νίκο.

Πόσοι ἀπὸ σᾶς ποὺ μὲ διαβάξετε δὲν ἔτυχε νὰ γνωρίσετε ἀπὸ κοντὰ τὴ θάλασσα, τὴν ἀπέραντη θάλασσα, νὰ θαυμάσετε τὴν ὀμορφίαν τῆς δταν ξυπνᾷ πρωτὶ-πρωτὶ, γαληνεμένη, διάφανη, ἢ δταν τὴ λούζουν, στὸ σούρουπο, οἱ τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου;

Τὴ θάλασσα! Αὐτὴν ἀγάπησα ἀπὸ μικρὸ παιδί σὰ δευτέρη μητέρα. Μεγάλωσα κοντὰ τῆς, παίζοντας μὲ τὰ κύματα τῆς σὰν τὰ δελφίνια, μὲ τὴν περιέργεια ποὺ μοῦ γεννοῦσαν οἱ τέσσερις θησαυροὶ καὶ τὰ τόσα μουσικὰ παύκρυβε στ' ἀφθαστὰ βᾶθρα τῆς!

Τὴ θάλασσα! Τὶ μελαγχολία αἰσθανόμουν τις μέρες ποὺ ἔβλεπα τὰ μολυβένια κύματά τῆς νὰ σπάζουν ἀφρισμένα στοὺς βράχους! Κι' ἔταν ἦταν ἡσυχία, γαλάζια, πῶς μὲ κυρίευε ἡ ἡσυχία τῆς, κι' ἀνάπνεα πῶς ἐλεύθερα σὰ νὰ ξαναζοῦσα!

Γεννήθηκα στὴν "Αντιγόνη". "Ός τὰ ὀχτῶ μου χρόνια, μεγάλωσα μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ νησιοῦ, φαρεύοντας καὶ κολυμπώντας. Πότε πηγαίναμε στὴν ἀποβάθρα τοῦ νησιοῦ γιὰ μαρίδες, πότε στὸ μᾶλο γιὰ κολύμπι. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πάντα τὸ ἴδιο: τὸ βράδυ γύριζα σπῖτι κατακουρασμένος καὶ καταξερτισμένος, μὰ καὶ ἱκανοποιημένος μὲ τὸ παραπάνω. "Η μητέρα μου μὲ μάλωνε, μὰ τὰ ξεχνάσα ὅλα καὶ τὴ νύχτα ὄνειρευόμουν καινούργιες περιπέτειες.

Μοῦ ἔρεσε πολὺ νὰ κάνω παρὰ τοὺς φαράδες κι' ἄκουα μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τις ἀπίστευτες ἱστορίες ποὺ διηγόνταν ἀναμεταξύ τους, καπνίζοντας μιὰν ἀσυστη πῖπα. Μιά μέρα ὁ ἕνας τους, φαρεύοντας σιναγρίδες στ' ἀνοιχτὰ τῆς Πρώτης, εἶδε ἀξαφνα, στὴν ἀρυτιλωτὴ ὄψη τῆς θάλασσας, τὸ γαλανὸ νὰ παίρνῃ ἕνα σκοτεινὸ χρώμα: σὲ λίγο ἕνας μεγάλος μαῦρος ὄγκος σκέπασε τὴ θάλασσα, ἀν καὶ ἦταν βραθεῖα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὡς διακόσιες ὀργυές. "Ο φαράς ξαφνιάστηκε γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον: κοιτάζοντας ἕμεις ἐπίμονα, κατόρθωσε νὰ ξεχωρίσῃ ἕνα πελώριο μάτι ποὺ πετοῦσε σπῖθες! "Απ' τὴν τρομάρα του ἄρπαξε τὰ κουπιὰ κι' ἔφτασε σὲ ὀχτῶ λεπτὰ στὴν "Αντιγόνη! Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ διηγηθῇ τίποτα γιὰτὶ εἶχε ὀλότελα βουθαθεῖ. Δὲν ἔζησε πολὺν καιρὸ.

"Ένας ἄλλος γερολύκος, ὁ κύρ-Γιάγκος, μιλοῦσε γιὰ κάποιον τεράστιο θαλασσινὸ φίδι ποὺ κατέβαινε στὴν "Οξειὰ** κι' ἔτρωγε τὰ σῦκα καὶ τὰ βα-

τόμουρα! "Ἦταν ἕνα εἶδος κρέκεν μή-κους ὡς τριάντα μέτρων καὶ κατατίναε ὅ,τι ἔβρισκε μπροστὰ του. "Η φαντασία μου τὸ μεγαλοποιῶσα, μ' ἔκανε νὰ βλέπω τὸ πράσινο γυαλιστερὸ σῶμα του νὰ κουλουράζῃ γύρω ἀπ' τὸ νησί καὶ τὸ γιγάντινο στόμα του ν' ἀνοίγεται σὰν κόλαση ἐτοιμὸ νὰ καταπιῇ κάθε πράγμα! Σήμερα ἔμωσ ποὺ γράφω αὐτὲς τις γραμμὲς, καταλαβαίνω γιὰτὶ ὁ κύρ-Γιάγκος εἶχε ἐπινοήσει τὸ παραμῦθι τοῦ φιδιοῦ: τὰ σῦκα τῆς "Οξειᾶς ἦταν καὶ τὰ νοστιμότερα, γι' αὐτὸ οἱ φαράδες πηγαίναν μὲ καλάθια καὶ τὰ μάζωναν κι' ὁ πονηρὸς γερολύκος, γιὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ λεηλασία, εἶχε φοβίσει τοὺς χωριανούς του ποὺ δὲν τολμοῦσαν νὰ ζυγώσουν στὴ στεριά, ἀψηφώντας τὸν κίνδυνο τοῦ φιδιοῦ!

Περάσανε ἀπὸ τότε χρόνια καὶ χρόνια. Στὴν ἀνακωχὴ, ξαναγύρισα στὸ ἀγαπημένο νησάκι μου. "Ἐκεῖ, τὸ καλοκαίρι, περνοῦσα τὸν καιρὸ μου κυνηγώντας καὶ φαρεύοντας. Μὰ δὲν κυνηγοῦσα πῶς πουλάκια οὔτε φάρενα μαρίδες στὴν ἀποβάθρα. "Ο Νίκος, ὁ ἀδελφός μου, εἶχε φτιάσει μιὰ βάρκα μονάχος του καὶ πηγαίναμε στὴν Πλάτη γιὰ φάρεμα ἢ στὴν "Οξειὰ γιὰ κουνέλια.

Πολὺ τυχερὸς ὁ Νίκος στὸ φάρεμα! "Ἐκεῖ ποὺ μαζωμένοι ὄλοι οἱ φαράδες δὲν ἔβρισκαν νὰ πιάσουν μιὰ φάρια, αὐτὸς ἔβρισκε μονάχος του ἢ μαζὶ μου κι' ἐπιστρέφαμε μὲ τὰ κορίνια γεμάτα!

Τὴ νύχτα οἱ φαράδες ἀνάβαν πυροφάνια γιὰ νὰ μὴ διώχνῃ τὰ ψάρια ὁ φωσφορισμὸς τῆς θάλασσας. Μὰ ὁ Νίκος εἶχε ἐφεῦρε κάτι καλλύτερο: προσκάλεσε ἀπὸ χωρὶς, ἕνα βράδι, τὸ Σπύρο ποὺ εἶχε εἰδικότητα στὴ δυναμίτιδα, νὰ πᾶνε γιὰ λαβράκια. Πήρανε τις δάρκες τους καὶ σὲ λίγο ἔφτασαν σ' ἕνα γνωστὸ σημάδι: ἐκεῖ ὁ ἀδελφός μου κατέβασε κρυφὰ στὴ θάλασσα μιὰ μεγάλη γυάλα γεμάτη νερὸ ποὺ εἶχε μέσα μιὰ ἤλεκτρικὴ λάμπα εἰκοσι κερῶν, ἐνωμένη μὲ σύρμα σὲ μιὰ στήλη μέσα στὴ βάρκα. "Υστερα ἀναψε τὴ λάμπα κι' εἶπε τοῦ Σπύρου ποὺ ἔδανε μπετζίνα στὸ πυροφάνι:

— Τί θὰ τὸ κάνουμε τὸ πυροφάνι, Σπύρο; Δὲν φαρεύουμε κι' ἔτσι;

"Ο φαράς παραξενεύτηκε πολὺ, μὰ ὑπάκουσε. Ἀρχίνασαν τὸ φάρεμα. "Υστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶχαν σηκώσει ὡς τρεῖς ὀκάδες ὁ καθένας. "Ο Σπύρος δὲν πίστευε σ' ὅ,τι ἔβλεπε. Πρώτη φορά ποὺ συνέδινε τέτοιο πράγμα! Πρωτοῦ φύγουν, ὁ Νίκος τράβηξ' ἐπάνω τὴ γυάλα ἀφοῦ πρωτότερα ἔσβυσε τὸ φῶς. Καὶ γύρισαν πίσω στὴν "Αντιγόνη θριαμβευτικά.

* "Ένα ἀπ' τὰ Πριφωπηδῆσια, στὴ θάλασσα τοῦ Νισσημοῦ.
** Βλέπε: ἐκτὶ Περιπέτεια στὴν "Οξειὰ, τοῦ ἴδιου.

"Ε, λοιπόν, νὰ σᾶς πῶ τὸ ἀστεῖο αὐτῆς τῆς ἱστορίας γιὰ νὰ γελάσετε μὲ τὴν καρδιά σας: ἑπτὰ νύχτες, στὴν ἀράδα, ὁ Σπύρος ξαναγύρισε στὸ ἴδιο σημάδι, ὀλομόναχος, δίχως πυροφάνι, γιὰ λαβράκια! Μὰ δὲν ἔπιασε οὔτε ἕνα, οὔτε ἕνα! Τὴν ἕβδομὴ νύχτα ποὺ γυρνοῦσε ζαλισμένος ἀπ' τὰ ξενύχτια, ριζώθηκε μέσα του ἡ πεποίθησις πῶς ὁ ἀδελφός μου ἔκανε μαγίες!

"Εν' ἀπόγεμα ἐκινήσαμε μὲ τὸν Νίκο γιὰ τὴν Πλάτη. Τὸ βοριαδάκι φοῦσκωνε τὸ πᾶνί μας καὶ σὲ μιὰ ὥρα φτάσαμε σ' ἕνα λιμανάκι ὅπου ἀράξαμε. Σὲ λίγο ξαναοιχτήκαμε καὶ φαρῶαμε μισὸ μίλλι μακριὰ ἀπ' τοὺς βράχους τῆς Πλάτης. Πιάσαμε ὡς τρεῖς ὀκάδες μαυρόψαρα κι' ἐτοιμαζόμεστε νὰ ἐπιστρέψουμε, ὅταν μᾶς συνέδῃ κάτι περίεργο: ἔνοιωσα ἕνα τράβηγμα στὸ μέρος τοῦ ἀγκιστριοῦ κι' ἀφοῦ ἀνέβασα τὴ βόλτα μου, εἶδα πῶς ἦταν κομμένη στὴν ἀκρῃ. Τὸ ἴδιο ἔπαθε κι' ὁ ἀδελφός μου. Χωρὶς λοιπὸν νὰ ζητήμα νὰ μάθουμε τὴν αἰτία, μαζώξαμε τις βόλτες μας.

Τὰ μαυρόψαρα τὰ εἶχαμε κρεμασμένα στὴν ἀριστερὴ κουπαστὴ τῆς πλώρης, μισοδουτημένα στὸ νερὸ. "Όταν πήγα νὰ τὰ μετρήσω, εἶδα πῶς ἦταν ὅλα... κομμένα, ναι, κομμένα καὶ τοὺς ἔλειπαν οἱ οὐρές! Τὰ τράβηξα μέσα κι' ἐκείνη τὴ στιγμή εἶδα τὴ θάλασσα νὰ ταραζέται σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ νοῦσαμε ἕνα δυνατὸ τράνταγμα στὴν καρῖνα, ποὺ πέταξε τὴ βάρκα μας πέντε μέτρα μπροστὰ!

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ
"Ένα δεῖλὸ κτύπημα ἀντήχησε στὴν πόρτα. Κι' ἐπειδὴ ἡ ὀπηρέτρια ἔλειπε, ὁ Κώστας ἀναγκάστηκε νὰ διακόψῃ τὸ παιχνίδι του γιὰ νᾶνοῖξῃ.

Πίσω ἀπὸ τὴνμισάνοικτη πόρτα, φάνηκε τότε ἕνα ὄχρὸ προσωπάκι μὲ γλυκὰ παραπονεμένα μάτια. "Ἦταν ἕνα μικρὸ, φτωχὸ παιδάκι, ξυπόλυτο, μὲ ρούχα κουρελιασμένα. Ἀνοῖξε τὸ στόμα γιὰ νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ στάθηκε ταραγμένο, μὴ ξέροντας πῶς νᾶρχίσῃ καὶ τί νὰ πῇ. Συνεσταλαμένο, μὲ φόβο κι' ἀμηχανία, ψιθύρισε δυὸ λόγια...

— Τί θές; ἀλεημοσύνη; Τράβα ἀλλοῦ! εἶπε βᾶναυσα ὁ Κώστας.

Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ προσηλόθησαν μὲ ἀπορία ἄπάνω του. — Κύριε... ἄρχισε μὲ κόπο νὰ τοῦλέη. — Ἐμπρός! φεύγα! φεύγα, ἂν δὲν θέλεις νὰ φᾶς καὶ εὔλο!... Ἐξανάπε ὁ Κώστας βιαζόμενος, νὰ γυρίσῃ στὸ σκάκι ποὺ ἔπαιζε μὲ τὸν ἐξάδελφό του τὸν Παῦλο· κι' ἔσπρωξε τὸ μικρὸ

κι' ἀφῆκε τὴν πόρτα νὰ κλείσῃ... Ἄλλὰ ἡ πόρτα δὲν ἔκλεισε. Τὴν ξανασπρωξε καὶ πάλι ἔμεινε ἀνοιχτὴ. Νευριασμένος, ἀπορώντας γιὰτὶ δὲν ἔκλεινε ἡ πόρτα, ὁ Κώστας κοίταξε μάταια νὰ βρῇ τὴν αἰτία.

"Όταν ἀξαφνα, τὸ ἴδιο παιδάκι, τὸ ἴδιο χλωμὸ μὰ γλυκὸ προσωπάκι ποὺ λίγο πρὶν βᾶναυσα εἶχε διώξῃ, ξαναφάνηκε φωτισμένο ἀπὸ ἕνα ἄθωο γελᾶκι.

— "Ο χαλκὸς γύρισε καὶ δὲν ἀφίνει τὴν πόρτα νὰ κλείσῃ, εἶπε ἀπλά.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ μικρὸς ζητιάνος ἔφερε μὲ τὸ δάκτυλο τὸν κρῖκο στὴ θέση τοῦ ποὺ πραγματικῶς αὐτὸς

ἦταν τὸ ἐμπόδιο, κι' ἔτσι ἡ πόρτα ἔκλεισε.

"Ο Κώστας δὲν βιάσθηκε νὰ γυρίσῃ στὸ παιχνίδι του... Κι' ἐνῶ ἀπομακρύνονταν γλήγορα τὸ φτωχὸ κουρελιαρικο παιδάκι, ὁ κομψὸς μικρὸς κύριος, ὁ περήφανος, κολημένος πῖσω ἀπ' τὴν πόρτα ἐκείνη, ἔπυ εἶχε λάβει ἕνα μάθημα ἀνεξικακίας κι' ἐδ-γένειας, μὲ τὸ βλέμμα ταπεινωμένο, αἰσθανόνταν βαθειὰ ντροπὴ γιὰ τὴ διαγωγή του κι' ἔβλεπε μπρὸς του τὸ φτωχὸ παιδάκι μὲ τὸ ἄθωο χαμόγελο, καὶ τὰ φωτεινὰ μάτια, ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσει γιὰ νὰ τὸ διώξῃ!...

ΚΑΛΙΟΠΗ ΣΦΑΛΛΟΥ
(Ἡ παλιὰ Πικροδάφνη)

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Μ'

"Ἐφεραν γρήγορα μιὰ σκάλα, τὸν ξεκοῦμασαν, τὸν κατέβασαν καὶ τὸν περικύκλωσαν.

— Πῶς κρεμαστήκατ' ἔτσι, σιδερό-κόντε Πίπη; τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι τοῦ τῆς Λέσχης.

— "Όσο ἔξεστε σεις, ἄλλο τόσο ἔξω κι' ἐγώ, τοὺς ἀποκρίθηκε.

— Μὰ τί ἔγινε τὸ σακάκι σας, τὸ ἐπαναφόρι σας, τὸ καπέλλο σας;... οἶς λήστεψαν; σᾶς ἔβδυσαν;

— Δὲν ἔξω! ὅ,τι καὶ νὰ σᾶς πῶ, θὰ σᾶς γελάσω.

— Μὰ ἐπιτέλους τί κάνατε καὶ πάνω, στὴν ταράτσα τοῦ πύργου; — Τίποτα, ἔκανα τὸν περίπατό μου!

Δὲν θέλησε νὰ τοὺς πῇ περισσότερα. Μόνο μῆκε ὅπως ἦταν σ' ἐν' ἀμάξι καὶ γύρισε ἀμέσως στὴ βίλλα του.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλης σχολίασαν πολὺ αὐτὴ τὴν ἱστορία. Οἱ γλώσσες ἔδωσαν καὶ πῆσαν. Κι' ἐπειδὴ ποτὲ ὁ κόντε Πίπης δὲν θέλησε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς βρέθηκε σ' ἐκείνη τὴν παράξενη θέση, οἱ ἄνθρωποι συμπέραναν πῶς ἦταν τρελός.

"Ο κακόμοιρος! ἔλεγαν. Κάτι ἔπαθε. Τοῦστριψε. "Ἰσως ἀπ' τὸ φόβο του, τὴ νύχτα τῆς Μαύρης Ἀρκούδας...

Οἱ φίλοι του τὸν ἀπόφευγαν. Οἱ κυρίες τὸν θεωροῦσαν ἐπικίνδυνον. Κι' οἱ δεσποινίδες Παγιασιάνου ποὺ ἔκαμαν ἐπιτέλους τὸ Λευκὸ Χορὸ, δὲν τὸν ἐπροσκάλεσαν. Τὶ τὸν ἠθέλαν «τρελὸ ἄνθρωπον»; νὰ τοὺς ἔκανε καμμιὰ φασαρία;...

"Η φήμη αὐτὴ γιὰ τὸν κόντε-Πίπη τὸν Χρυσοπλευρῆ, πῶς ἦταν τάχα τρελὸς ἐπικίνδυνος, βᾶσταξε πολὺν καιρὸ. Κι' ἔτσι τιμωρήθηκε κι' αὐτὸς γιὰ ὅλες τις ἀσχημες φάρσες ποὺ ἔπαιξε, εἰς βάρος τοῦ κόσμου, τὴν ἀξέχαστη ἐκείνη νύχτα τοῦ Λευκοῦ Χοροῦ καὶ τῆς Μαύρης Ἀρκούδας.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΘΗΝΑΓΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
Ο ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΑ να τελειώσω τη ζωγραφιά του Μαθηματικού που άρχισα προχθές, θά σάς διηγηθώ εν' από τὰ πολλά χαριτωμένα του ανέκδοτα. Μιά μέρα, έβγαλε στον πίνακα ένα μαθητή που πρώτη φορά τον εξέταζε. Ήταν έξυπνο και φιλότιμο παιδί, αλλά είχε τὸ ἐλάττωμα τῆς κακογραφίας. Γιὰ ναποδείξῃ κάποιο θεώρημα, έπρεπε νὰ γράψῃ δύο κύκλους ίσους. Πολλὸ δύσκολο πράγμα γι' αὐτόν! Ὅπωςδὴποτε πήρε μὲ τὸνα χέρι τὸ σφουγγάρι, μὲ τᾶλλο τὴν κιμωλία και, αρκετὰ θοερρετᾶ, έγραφε τὸν πρῶτο κύκλο. Δηλαδὴ ὁ Θεὸς νὰ τὸν κᾶνυ... Ἐμεῖς που ξέραμε τὴν ἀδυναμία του, περιμέναμε, γιὰ νὰ γελάσουμε, και τὸν δευτερο, τὸν ίσο... Τὸν γράφει κι' αὐτόν. Κι' ἡ τάξη δλη ἀντηχεῖ ἀπ' τὰ γέλια μας.

Μὲ κάποια ἐκπληξή, ὁ Μαθηματικός, που ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη ἦταν συνημένος στὸ βιβλίο, σηκώνει τὸ κεφάλι, ρίχνει στὸν πίνακα μιὰ ματιὰ και... τί νὰ ἰδῇ! Δυὸ ἀλλόκοτα σχήματα, τὰ πιδ ἀνόμοια και τὰ πιδ ἀνίσα που θά μπορούσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Κάτι σὰν ἕνα μεγάλο ἀχλάδι και σὰν ἕνα μικρὸ... πεπόνι. Ὡ τὸ μορφοσμο καὶ τὸ χαμῶδες τοῦ Μαθηματικού μας! (Καὶ σημεῖωσε τὸς αὐτὸς, στὸν πίνακα, μᾶς ἔκανε κάτι κύκλους που λὲς κι' ἦταν μὲ διαβήτη.) Ἐμεῖς πᾶψαμε τὰ γέλια, περιεργῶι νᾶκούσουμε τί θᾶλεγε γιὰ κείνα τὰ δυὸ τέρατα. Κι' ἀφοῦ μῦρρασε ἀκόμα λίγο, τὸ εἶπε: — Ἄς τοῦς ὑποθέσουμε... πρῶτον κύκλους, και κατόπιν ἴσους!..

Γελάσαμε τρανταχτᾶ. Ὁ κακόμοιρος ὁ δρᾶστης, κατακόκκινος, σήκωσε εὐθὺς τὸ χέρι μὲ τὸ σφουγγάρι. Ἀλλὰ ὁ Μαθηματικός δὲν τὸν ᾤφθησε νὰ σβύσῃ. — Δὲν πειράζει, τοῦ εἶπε. Κι' ἔτσι τὸ θεώρημα μπορεῖ νὰποδειχθῇ. Ἄμα τοῦς ὑποθέσαμε κύκλους και ἴσους, τελείωσε! Ἐμπρός!

Ἐ, λοιπόν, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πόσο συχνὰ θυμοῦμαι αὐτὸ τὸ ανέκδοτο! Γιατὶ πόσα πράγματα, πόσα περιστατικὰ τῆς ζωῆς μου τὸ θυμίζου καθεμέρι! Οἱ δικοὶ μου, οἱ φίλοι μου ἀκόμα τὸ ξέρουν. Και δὲν ἀποροῦν, δὲν ρωτοῦν, δταν μάκουγε ἄξαφνα νὰ λέω: «Ἐ, ἄς τοῦς ὑποθέσουμε... πρῶτον κύκλους και κατόπιν ἴσους»... Ἐίναι δταν, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῶ ἀπὸ ἕνα πράγμα, πρῆπει νὰ ὑποθέσω πὸς εἶν' ἐκεῖνο που εἶχα φαντασθῆ ἢ ἐκεῖνο που ἔπρεπε νὰ εἶναι. Και τὸ παραδέχομαι, κι' ἐγκαρτερῶ μὲ τὴ σκέψη: «Ἄμα τὸ ὑποθέσαμε, τελείωσε!» Ὅλα

σ' αὐτὸν τὸν κόσμο μιὰ δπόθεση δὲν εἶναι; Και νὰ πὸς ἕνα μεγάλο ἀχλάδι κι' ἕνα μικρὸ πεπόνι μπορούμε νὰ τὰ πάρουμε γιὰ δυὸ κύκλους ἴσους και, ἂν δχι τίποτ' ἄλλο, νὰποδείξουμε τουλάχιστο ἕνα θεώρημα...

Αὐτὸς λοιπόν ὁ θαυμάσιος Μαθηματικός, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια που τὸν χαρήκαμε στὴ Ζάκυνθο, τὴν πατρίδα του, μετατέθηκε στὴν Κέρκυρα. Ὡ, δυστυχία μας! Ὡ, συμφορά μας! Ἀμὴ τώρα; Ποιὸν θά μᾶς έφερναν; Ποιὸς θᾶταν ἱκανὸς νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ; Και νὰ, σὲ λίγο μαθαίναμε πὸς μᾶς έφερναν ἕνα νέο, Ζακυνθινὸ κι' αὐτόν, που πρώτη φορά διορίζεται. Ἐναν ἀγνωστο, ἕναν ἀδοκίμαστο, ἕναν... ἀρχαρίο. Ὡ δυστυχία μας και Ὡ συμφορά μας!..

Ὅταν τὸν πρωτοείδαμε στὸ Γυμνάσιο, μᾶς φάνηκε ἀνυπόφορος. Κι' δταν μᾶς ἔκαμε τὸ πρῶτο μάθημα, στὴν Τετάρτη, μᾶς φάνηκε ἀπαίσιος! Θυμοῦμαι ἀκόμα τὸ λόγο ἐνὸς συμμαθητῆ μου: «Ποῦ ἐκεῖνος ὁ ἀρεντάνθρωπος!». Καλέ, τοῦτος ἐδῶ εἶναι τραγί!» Κι' ὁμῶς τὸ «τραγί» αὐτὸ ἦταν ἕνας πολὺ ὁμορφὸς νέος, — πολὺ πιδ ὁμορφος ἀπὸ τὸν ἀρεντάνθρωπο! — μὲ γαλανὰ μάτια και μὲ ξανθὰ γενάκια. Ἀλλὰ γιατί μᾶς ἔκανε τόσο κακὴ ἐντύπωση; Ἦταν τάχα μόνο ἀπ' τὴ σύγκριση μὲ τὸν ἄλλον, τὸν ἀγαπημένο; Ὅχι! εἶχαμε και κάποιο δικίο. Γιατὶ στὴν ἀρχή, ὁ καίμενος ὁ νέος, ὁ ἀρχαρίος, ἀπὸ φόβο μὴν τὸν πάρουμε τὸν ἀέρα, θέλησε νὰ μᾶς τὸν πάρῃ αὐτὸς. Και μᾶς ἔκανε τὸν ἀδιστηρό, τὸν ἄγριο, μᾶς φώναζε, μᾶς ἀπόπειρνε, δὲν μᾶς ἔλεγε κανένα ἀστεῖο και δὲν γελοῦσε ποτέ. Φυσικᾶ λοιπόν, οὔτε τὴν ὁμορφιά του δὲν μπορούσαμε νὰ ἰδοῦμε. Τὸν βλέπαμε πάντα θυμωμένο. Και μᾶς φαινόταν βᾶναυσος κι' ἄσχημος.

Μιά μέρα ὁμῶς... τὸν τσακῶσαμε: Ἐἶχαν ἔρθει κάτι καινούργια ὄργανα Φυσικῆς και μεῖς, στὸ διάλειμμα, παίζαμε μὲ τῖς ἀδειες τοῦς κάσες και μὲ τᾶχερα που εἶχαν ἀφήσει κάτω στὴν εἴσοδο. Στὸ τέλος, τοῦς βᾶλαμε και φωτιά, γιὰ νὰ κάμουμε «φουγγαρία» ὅπως τὸ βράδυ τοῦ Ἀη-Γιαννοῦ. Ἀλλὰ σὲ λίγο, οἱ πρόσκοποι «συναϊάρησαν» τὸ Μαθηματικὸ, — ἔρχεται! ἔρχεται! — και μεῖς σβᾶσαμε γρήγορα-γρήγορα τᾶχερα κι' ἀνεθήκαμε ἀπάνω νὰ τὸν περιμένουμε στὸ διάδρομο. Ἐκεῖνος μπῆκε, εἶδε τᾶχερα νὰ καπνίζου ἀκόμα και τὸν ἐπίασαν — τάχα — τὰ δαιμόνια. Τᾶπόσβουσε, ἀνέθηκε μὲ θυμὸ τῆ σκάλα, — κάτι μούτρα;! — και περνώντας ἀπὸ μπροστᾶ μας, γιὰ νὰ μπῆ στὸ Ἐργαστήρι, ἄρχισε νὰ μᾶς φωνάζῃ:

— Ποὶς ἔβαλε φωτιά κάτω στ' ἄχερα;!

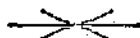
Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ πῇ, ἢ καλύτερα δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. Τὸν ἐπίασαν τὰ γέλια! Και γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδοῦμε νὰ γελά, χῶθη-κε ἀμέσως στὸ Ἐργαστήρι. Ναι, μᾶς εἶμε τὸν εἶδαμε, τὸν τσακῶσαμε. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη... ἔ, πάει! τὰ μάγια λύθηκαν. Ὅτε μᾶς ξαναγράψε, οὔτε μᾶς ξαναφώναξε. Γιατὶ μῶλις ἔκανε νὰ μᾶς κᾶνῃ τὸν ἀδιστηρό, θυμόταν τᾶχερα και τὸν ἐπίασαν τὰ γέλια. Ἐμεῖς πάλι πᾶψαμε νὰ τὸν βρῖσκουμε βᾶναυσο, ἄσχημο, ἀνυπόφορο, ἀπαίσιο. Βλέπαμε πιδ δλη τὴν ὁμορφιά και τὴ γλῶσσα τῆς γελαστῆς μορφῆς του. Διακρίναμε ἀκόμα κι' ἄλη τὴν καλοσύνη τῆς ἀγγελικῆς του ψυχῆς.

Γιατὶ αὐτὸς ὁ νέος, παιδιὰ μου, ἂν δὲν εἶχε τὴ σοφία και τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἄλλου, ἦταν ὁμῶς καλὸς σὰν ἄγγελος και σὰν παιδί. Σιγᾶ-σιγᾶ τὸν ἀγαπήσαμε, τὸν κάναμε μάλιστα φίλο. Ἐ, εἴμαστε και μεγάλοι πιδ στὴν Τετάρτη. Στὸ Ἐργαστήρι τῆς Φυσικῆς, ὅπου μπαίναμε συχνὰ γιὰ τὰ πειράματα, ἢ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουμε στὴν τοποθέτηση και στὸ καθάρισμα τῶν ὄργάνων, μιλούσαμε μαζί του ἐλεύθερα, γιὰ δλα τὰ πράγματα. Μ' αὐτὴ τὴ φίλια, μ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη που εἶχε γεννηθῆ μεταξύ μας, καταλαβαίναμε καλύτερα και τὸ μάθημά του. Τὸ ξαναλέω: δὲν εἶχε τῖς γνώσεις, τὴν πείρα και τὴν εὐλογητῖα τοῦ ἄλλου ὁ νέος αὐτὸς, οὔτε θά μπορούσε νὰ μᾶς κᾶνῃ Ἑλληνικὰ ἂν ἀρροστοῦσε καμμιά φορά ὁ Γυμνασιάρχης. Μᾶ ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας καλὸς δάσκαλος, ἤξερε καλὰ τὴν Ἐπιστήμη του και μπορούσε νὰ μᾶς μαθαίνῃ ἐκεῖνο που χρειαζόταν.

Τελοςπάντων περᾶσαμε και μ' αὐτόν ὅρατα τὸ χρόνο μας και, δταν ἤλθε ἡ μέρα τοῦ τελευταίου μαθήματος, τὸν ἀποχαιρετήσαμε μὲ συγκίνηση ἀληθινή. Ἐτσι δὰ συμβαίνει πάντα: Ὁ ἀντικαταστάτης ἐνὸς ἀγαπημένου δασκάλου στὴν ἀρχή μᾶς φαίνεται ἀνυπόφορος. Ἐπειτα ὑποφερτὸς, πιδ ἔπειτα καλὸς σὰν τὸν ἄλλον, και πιδ ἔπειτα — καμμιά φορά, — μᾶς φαίνεται και καλύτερος. Τὸν ἀγαποῦμε μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη. Και μὲ τὴν ἴδια λύπη τὸν ἀποχωρίζομαστε...

Θυμοῦμαι, και θά θυμοῦμαι πάντα, τοῦς δυὸ αὐτοῦς ἀγαπημένους μου δασκάλους. Πόσο ἔκλαψα δταν, πᾶνε κάμποσα χρόνια, ἔμαθα τὸ θάνατο τοῦ δευτέρου, που ἀπὸ κείνο τὸν καιρὸ ἔμεινε και δίδασκε στὴ Ζάκυνθο! Ὁ πρῶτος μὲνει ἀπὸ τότε στὴν Κέρκυρα. Και μολοντί πολὺ γέρος τώρα πιδ, μοῦ λένε πὸς δίδασκει ἀκόμα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξανόπουλο.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πὸς νὰποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του; Δείχνοντας τὸ γράμμα τῆς μητέρας του; Μ' ἐν τὸ μάθαινε ὁ κ. Νταρζαντόν; Στῖς Καστανόυλες θά γινόταν σκηνή. Ἡ μητέρα του θάκλαιγε. Κι' ὁ Τζᾶκ δὲν ἤθελε νὰ κλάψῃ ἢ μητέρα του ἔξαιτίας του...

Ἀλλὰ τότε, μὲ ποιὸν ἄλλον τρόπο μπορούσε νὰ δικαιωθῇ;

Αὐτὸ συλλογιόταν και δὲν ἔβρισκε τίποτα. Και περνοῦσαν οἱ ὥρες, που τὸ ρολοὶ τῖς χτυποῦσε ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Κι' ἡ ἡμέρα πλησίαζε νὰ τελειώσῃ...

Ἄξαφνα ἄκουσε νὰ τρέλλῃ και νὰ βογγᾶ ἢ σκαλίτου που ὁδηγοῦσε στὴ φυλακή του. Κάποιος ἀνεβαίνει λαχανιάζοντας. Και σὲ λίγο ἢ πέρτα ἀνοίγει:

— Ἐγὼ εἶμαι!.. Ὁδφ, τί φηλά που εἶν' ἐδῶ!

Ἡ Ζεναΐδα!

Μιλεῖ ἡσυχᾶ, φιλικᾶ, γελάστᾶ. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της φαίνεται χλωμὸ, κομμένο, και τὰ μάτια της κόκκινα, πρισμένα, ἀπὸ τὸ κλάμα που θά εἶχε κάνει. Ὁ Τζᾶκ τὴν κοιτάζει θλιβερᾶ, καθὼς ἐκείνη τοῦ χαμογελοῖ μιλώντας:

— Εἶμαι ἄσχημος, ἔ;... φρίκη, ἔ;...

Τὸ ξέρω... Ἐγὼ και στὰ καλά-καθούμενα δὲν εἶμαι ὁμορφῇ. Δὲν ἔχω ἀνάστημα, δὲν ἔχω χάρη, κι' ἡ μύτη μου εἶναι μεγάλη και τὰ μάτια μου μικρά. Φαντάσου λοιπόν ὕστερ' ἀπὸ τὴ σύγχυση που πήρα και τὰ δάκρυα που ἔχουσα ἀπὸ χτῆς τὸ πρῶτ!.. Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου ὁμῶς εἶναι ὁμορφος, και βέβαια που ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὴν προίκα που εἶχα νὰ τοῦ δᾶσω ἐγὼ, γιὰ νὰ παραδέξῃ τὰ τόσα μου ἐλαττώματα... Οἱ ζηλιάρες μου τὸλεγαν: «Γιὰ τὰ λεπτὰ σου σὲ παίρνει!» Σὰ νὰ μὴν τῶξερα, βλέπεις, ἐγὼ. Τώρα ὁμῶς πὸς νὰ μὲ πάρῃ; Μὲ τὰ χίλια φράγκα που μένουν ἀκόμα στὴν κασσετίνα μου; Ἄ, ἐν' ἄσχημο κορίτσι σὰν και μένα δὲν παντρεύεται μὲ τόσο λίγα! Τὸ ξέρω, ἀπόψε που θάρθῃ, θά μάποχαιρετήσῃ γιὰ πάντα. Και μάλιστα πρώτη ἐγὼ θά τοῦ πῶ πὸς εἶν' ἐλεύθερος, ἀφοῦ δὲν ἔχω πιδ προίκα. Ἀλλὰ... ἀλλὰ... πρὶν γίνῃ αὐτὸ τὸ φοβερὸ... σκέφθηκα νάρθω νὰ σὲ βρῶ και νὰ μιλήσουμε λιγάκι, Τζᾶκ!..

Ὁ Τζᾶκ εἶχε σκύψῃ τὸ κεφάλι. Ἐκλαιγε. Ὅσο μικρὸς κι' ἂν ἦταν, καταλάβαινε δλη τὴ δυστυχία τῆς Ζεναΐδας... Αὐτῇ, ἔταν τὸν εἶδε νὰ κλαίῃ, παραφέρθηκε ἀπὸ χαρὰ μεγάλη.

— Καλὰ τοῦς τὸλεγα ἐγὼ, φώναζε,

πὸς δὲν εἶναι κακὸς και πὸς φτάνει νὰ μὲ ἰδῇ στὸ χάλι που ἔγινα ἀπὸ τὰ κλάματα, γιὰ νὰ μὲ λυπηθῇ και νὰ πῇ: «Τὴν καίμενη τὴ Ζεναΐδα, που τὴν εἶδα κείνο τὸ βράδυ νὰ χορεύῃ μπροστὰ στὴ ντουλάπα της, ἄσχημα ἔκαμα νά...» Μὰ ἔπρεπε νὰ μ' ἔδλεπες, Τζᾶκ, και χθὲς τὸ πρῶτ' ἔταν βρήκα τὴν κασσετίνα μου ἀδειά! Μοῦ φάνηκε, πὸς ἄδειασε τὸ στήθος μου, πὸς μούφυγε ἢ καρδιά μου, σὲ βεβαίῳ!.. Τζᾶκ, ἀγαπητῆ μου Τζᾶκ, θά θελήσῃς λοιπόν νὰ μοῦ δώσῃς πίσω τὴν προίκα μου, τὴν προίκα μου, τὴν εὐτυχία μου;

— Μὰ δὲν τὴν ἔχω, Ζεναΐδα, σου ὀρκίζομαι! εἶπε ὁ Τζᾶκ.

Ἄξαφνα ἀπότομα, ἐκείνη σὴ-κώθηκε.

— Τότε θά τιμωρηθῇ! τοῦ φώναζε. Κανένας δὲ θά σάγαπησῃ στὴ ζωῆ σου, γιατί ἔχεις μαύρη ψυχῇ!

Βγήκε, κατέθηκε, ἔτρεξε ἴσια στὸ γραφεῖο ὅπου τὴν περίμενε ὁ κ. Διευθυντῆς μὲ τὸν πατέρα της.

— Δοιπόν;

Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ λέξη. Ἐγνεψε μόνο «ὄχι» μὲ τὸ κεφάλι.

— Μὴν κᾶνῃς ἔτσι, παιδί μου,

τῆς εἶπε ὁ Διευθυντῆς, και δὲν ἐχάθη-κε ἀκόμα κάθε ἐλπίδα. Πρὶν ἀποταθῶ-με στὴ δικαιοσύνη που αὐτῇ μάλλον τιμωρεῖ τοῦς ἐνόχους παρὰ ἐπανορθῶ-νει τὰ δεικνύματα, θά κάμουμε κάτι καλύτερο. Ὁ Ρουντίκ μου λέει ἔτι ἢ μητέ-ρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ἔχει πολὺ πλού-σιον ἀντρα. Λοιπόν θά τοῦς γράψω. Ἄν εἶναι τίμιοι ἄνθρωποι, θά στείλουν αὐ-τὰ τὰ χρήματα.

Πῆρε ἀμέσως ἕνα χαρτί κι' ἔγραψε: «Κυρία, ὁ γίός σας εἶναι ἐνοχος κλο-πῆς ἔξη χιλιάδων φράγκων, που ἀπο-τελοῦσαν δλη τὴν περιουσία τῆς τιμῆς κι' ἐργατικῆς οἰκογενείας ὅπου μένει. Δὲν παρέδωσα ἀκόμη τὸν κλέπτη στὴ δικαιοσύνη, μὲ τὴν ἐλπίδα ἔτι θά ἐ-πέστρεφε ἕνα μέρος τουλάχιστον ἀπὸ τὰ κλοπιμαῖα. Ἀρχίζω ὁμῶς νὰ πισταῶ-μι τὰ ἀσκήματα δλα ἢ τὰ ἔχασε σὲ μιὰ ἡμέρα κραιπάλης που ἀκολούθησε τὸ ἐγκλήμα. Εἶμαι λοιπόν ὑποχρεω-μένος νὰ τὸν παραδώσω, ἐκτὸς ἂν θε-λήσετε σεις νὰποζημιώσετε τὴν οἰκο-γένεια Ρουντίκ μὲ τὸ ἀνωτέρω ποσόν. Θά περιμένω τὴν ἀπόφασή σας και σᾶς δίδω προθεσμία τριῶν ἡμερῶν. Ἄν ὡς τὴν Κυριακῇ δὲν λάβω ἀπάντησῃ ἱκα-νοποιητικῇ, τὴν Δευτέρᾳ τὸ πρῶτ' ὁ ἔ-νοχος θά βρῖσκειται στὰ χέρια τῆς δι-καιοσύνης.» Ὁ Διευθυντῆς.

— Ἄρχισε νὰ διαβάξῃ σιγά-σιγὰ τῖς ἐφημερίδες του...

Χά, χά, χά; Ἐσπερες δσα μπόρεσες ἀπ' τὰ ὄρατα ναπολεόνια τοῦ γέρου-Ρουν-τίκ!.. Δὲν πειράζει σου λέω. Αὐτὰ τώρα πᾶνε. Νὰ μοῦ πῆς μόνο που εἶ-ναι τᾶλλα, και τὰ πᾶλλα.

— Μὰ γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, Ζεναΐ-δα! Ἄκουσέ με: Δὲν τᾶκλεψα ἐγὼ. Κάνουν λάθος. Μὰ εἶναι φοβερὸ νὰ μὲ παίρνουν δλοι γιὰ κλέφτη!..

Ἐξακολούθησε κεινῇ σὰ νὰ μὴν ἄ-κουσε:

— Καταλαβαίνεις λοιπόν πὸς θά μᾶ-φήσῃ, πὸς αὐτὸς ὁ γάμος δὲν θά γίνῃ-τώρα πιδ; Τζᾶκ, φίλε μου, μὴ μοῦ κά-μῃς αὐτὸ τὸ μεγάλο κακὸ! Μὰ μέρα βέβαια θά τὸ μετανοιώσῃς... Νὰ χα-

ρῆς τὴ μητέρα σου που τόσο τὴν ἀ-γαπᾶς, νὰ ζῇ ἢ Σοσίλη, ἢ φιληναδίτσα σου, που ἀδριο μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀρρα-βωνιαστικῆ σου, κάνε μου αὐτῇ τὴ χά-ρη, Τζᾶκ!.. Ὡ, Θε μου! ὄχι θά πῆς πάλι;.. Μὰ πὸς πρέπει νὰ σὲ παρα-καλέσω;.. Ἄ, νὰ! γονατιστῇ, μὲ τὰ χέρια ἐνωμένα, ὅπως παρακαλοῦμε τὴν Παναγιά!..

Και γονατίζοντας κοντὰ στὸ πεζού-λι ὅπου καθόταν τὸ παιδί, ἄρχισε πᾶ-λι νὰ κλαίῃ μὲ πύρινα δάκρυα, μὲ λυγ-μοῦς που τὴ συγκλόνιζαν αἰσώσμη. Ἦστὸ ὁ Τζᾶκ δὲν τὴν εἶχε ἰδεῖ ἔτσι, γιατί ἡ Ζεναΐδα, δυνατῇ φύση, δὲν ἔ-κλαιγε καθόλου συχνὰ. Συγκινημένος

ὅσο κι' αὐτῇ, δοκίμασε νὰ τῆς πιᾶσῃ τὸ χέρι, κι' ἄρχισε πάλι νὰ τῆς λέῃ πὸς τοῦ ζητοῦσε πράγμα ἀδύνατο, πὸς δὲν τῆς εἶχε πά-ρει αὐτὸς τὰ λεπτὰ... Ἄξαφνα, ἀπότομα, ἐκείνη σὴ-κώθηκε.

— Τότε θά τιμωρηθῇ! τοῦ φώναζε. Κανένας δὲ θά σάγαπη-σῃ στὴ ζωῆ σου, γιατί ἔχεις μαύ-ρη ψυχῇ!

Βγήκε, κατέθηκε, ἔτρεξε ἴσια στὸ γραφεῖο ὅπου τὴν περίμενε ὁ κ. Διευθυντῆς μὲ τὸν πατέρα της.

— Δοιπόν;

Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ λέξη. Ἐγνεψε μόνο «ὄχι» μὲ τὸ κεφάλι.

— Μὴν κᾶνῃς ἔτσι, παιδί μου,

τῆς εἶπε ὁ Διευθυντῆς, και δὲν ἐχάθη-κε ἀκόμα κάθε ἐλπίδα. Πρὶν ἀποταθῶ-με στὴ δικαιοσύνη που αὐτῇ μάλλον τιμωρεῖ τοῦς ἐνόχους παρὰ ἐπανορθῶ-νει τὰ δεικνύματα, θά κάμουμε κάτι καλύτερο. Ὁ Ρουντίκ μου λέει ἔτι ἢ μητέ-ρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ἔχει πολὺ πλού-σιον ἀντρα. Λοιπόν θά τοῦς γράψω. Ἄν εἶναι τίμιοι ἄνθρωποι, θά στείλουν αὐ-τὰ τὰ χρήματα.

Πῆρε ἀμέσως ἕνα χαρτί κι' ἔγραψε: «Κυρία, ὁ γίός σας εἶναι ἐνοχος κλο-πῆς ἔξη χιλιάδων φράγκων, που ἀπο-τελοῦσαν δλη τὴν περιουσία τῆς τιμῆς κι' ἐργατικῆς οἰκογενείας ὅπου μένει. Δὲν παρέδωσα ἀκόμη τὸν κλέπτη στὴ δικαιοσύνη, μὲ τὴν ἐλπίδα ἔτι θά ἐ-πέστρεφε ἕνα μέρος τουλάχιστον ἀπὸ τὰ κλοπιμαῖα. Ἀρχίζω ὁμῶς νὰ πισταῶ-μι τὰ ἀσκήματα δλα ἢ τὰ ἔχασε σὲ μιὰ ἡμέρα κραιπάλης που ἀκολούθησε τὸ ἐγκλήμα. Εἶμαι λοιπόν ὑποχρεω-μένος νὰ τὸν παραδώσω, ἐκτὸς ἂν θε-λήσετε σεις νὰποζημιώσετε τὴν οἰκο-γένεια Ρουντίκ μὲ τὸ ἀνωτέρω ποσόν. Θά περιμένω τὴν ἀπόφασή σας και σᾶς δίδω προθεσμία τριῶν ἡμερῶν. Ἄν ὡς τὴν Κυριακῇ δὲν λάβω ἀπάντησῃ ἱκα-νοποιητικῇ, τὴν Δευτέρᾳ τὸ πρῶτ' ὁ ἔ-νοχος θά βρῖσκειται στὰ χέρια τῆς δι-καιοσύνης.» Ὁ Διευθυντῆς.

— Ἄρχισε νὰ διαβάξῃ σιγά-σιγὰ τῖς ἐφημερίδες του...

Χά, χά, χά; Ἐσπερες δσα μπόρεσες ἀπ' τὰ ὄρατα ναπολεόνια τοῦ γέρου-Ρουν-τίκ!.. Δὲν πειράζει σου λέω. Αὐτὰ τώρα πᾶνε. Νὰ μοῦ πῆς μόνο που εἶ-ναι τὰλλα, και τὰ πᾶλλα.

— Μὰ γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, Ζεναΐ-δα! Ἄκουσέ με: Δὲν τᾶκλεψα ἐγὼ. Κάνουν λάθος. Μὰ εἶναι φοβερὸ νὰ μὲ παίρνουν δλοι γιὰ κλέφτη!..

Ἐξακολούθησε κεινῇ σὰ νὰ μὴν ἄ-κουσε:

— Καταλαβαίνεις λοιπόν πὸς θά μᾶ-φήσῃ, πὸς αὐτὸς ὁ γάμος δὲν θά γίνῃ-τώρα πιδ; Τζᾶκ, φίλε μου, μὴ μοῦ κά-μῃς αὐτὸ τὸ μεγάλο κακὸ! Μὰ μέρα βέβαια θά τὸ μετανοιώσῃς... Νὰ χα-

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΕΤΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1927

Από 1ης Δεκεμβρίου η συνδρομή του Εσωτερικού γίνεται 80 δρ.—Το πρώτον φυλλάδιον κάθε μηνός θα είναι δωδεκασέλιδον.— Συνέχεια και τέλος του «Τζάκ». — «Ο Μοκκό» του Σανσέλ. — «Το θαυμαστό ταξίδι» της Σέλλμας Λαγκερλέφ — «Ο Μπέμπης αρχιλήσταρχος» της Κυρά-Μάρθας. — Αναβιώσις των «Κυριακών». — «Υψηλή αφορμή και διαλεκτική. — Γενναίον Ξεσπάθωμα. — Και το χρόνο με το καλό...

ΣΥΝΟΨΙΣ Δεσφ. ος είνε στήν Αλληλογραφία τών ελευταιών φυλλάδιον και δ κ. Φαίδων στήν «Αθηναϊκή» Επιστολή του 48ου. Η συνδρομή του Εσωτερικού, από 1ης Δεκεμβρίου, αξιάνει κατά 5 μόνο δραχμάς, ήτοι από 80. 75 γίνεται 80. Η εξαμηνία 80. 45 και η τριμηνία 25. Η συνδρομή του Εξωτερικού μένει ή ίδια. Αντί της ελαχίστης αβτήσ αβτήσεως, τώ πρώτον φυλλάδιον κάθε μηνός θα είναι δωδεκασέλιδον. Θα προστεθούν δηλαδή εις τόν τόμον 48 ακόμη τριστήλες σελίδες, ή 144 στήλες, επομένως ή ύλη θα είναι άφθονότερη και ποιολότερη, κείμενον και εικόνες.

μεταφρασμένο από την δ. Γεωργία Τερσεβίλη, με τις καλλιτεχνικώτατες εικόνες της πολυτελούς γερμανικής εκδόσεως. Κι' αυτό του έργου την υπόθεσιν ος την είπα στήν Αλληλογραφία του 49ου φύλλου. Είναι από τα πιο διαλεκτικά μυθιστορήματα που εδημοσίευσσα ως τώρα, για παιδιά βέβαια γραμμένο, αλλά από εκείνα που με την ίδια ευχαρίστηση το διαβάζουν κι' οι μεγάλοι. Δ'. — «Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ», άνάγνωσμα για πολύ μικρά και πολύ μεγάλα παιδιά της Κυρά-Μάρθας, εικονογραφημένο από τον κ. Α. Βάττιν. «Α. τί νόστιμη ιστορία! Ο μικρός Μπέμπης παλίσωσε από τις Ιστορίες των Αησιτών και τα ληστρικά μυθιστορήματα που διάβασε κι' άποφασίζει να βγύ κι' αυτός... αρχιλήσταρχος! Στο νήματα παρουσιάζει κι' ένα κοντό γειτονόπουλό του και παίρνει σχεδόν με τη βία κι' ένα κοριτσάκι, που τό θέλει για ψυχοκόρη! Η «συμμορία» αυτή περνά μια δόξα-κερη... νύχτα στα «άγκυρα βουτιά», δηλαδή σ' ένα γυμνό λοφίσκο κοντά στην πόλη. Τι γίνεται εκεί, δέν λέγεται! Το πρώτο όμως τσακάνουν οι... γονείς και τρώνε της χρονιάς τους, προσπάντων δ κ. Μπέμπης, που μ' αυτή την περιπέτεια τού ξεναγώρησε τό μυαλό που τού είχαν πάρει τό γελοίο του διαβάσμα. Θα γελάσετε πολύ. Και με τό κείμενο και με τις ζωγραφίες. Κατά τό 1927 θα εξακολουθήσουν αι «Αθηναϊκά» Επιστολάκι» τού κ. Φαίδωνος. Θα γίνουν τρεις τουλάχιστον «Κυριακάκι» τής Διαπλάσεως με τόν ψυχολόγο μου Άνανια, τήν αδελφή του «Αγίαση, τις άλλες ένδεκα αδελφές και τή μαύρη γάτα Πίσσα. (Και τις «Κυριακές» επίσης θα τις εικονογραφή, όπως άλλοτε, δ κ. Α. Βάττιν). Θα δημοσιεύονται πολύ συχνά γελοιογραφίες και μικρότερα εικονογραφημένα διηγήματα. Κι' έκτός από τούς καντοίους, τακτικούς κι' εκάκτους Διαγωνισμούς, αυτοί θα γίνονται κυρίως τό καλοκαίρι, με τις διακοπές, — θα δημοσιευθούν ένα πλήθος πρωτότυπα έργα τών τακτικών μου συνεργατών, — διηγήματα, ποιήματα, δραματικά κτλ. — κι' ή Σελίς Συνεργασίας θα εξακολουθήσει να παρουσιάζη τά καλύτερα πρωτόλεια τών Συνδρομητών.

Νοεμβρίου 1926—30 Νοεμβρίου 1927) θα δημοσιευθούν τά επόμενα έκτανη άναγνώσματα :

Α'. — «Ο ΤΖΑΚ» μυθιστόρημα του Alphonse Daudet, διασκευασμένο για τήν Διαπλάσι από τόν κ. Γρ. Ξενόπουλο. Το άριστοίγρημα αυτό που άρχισε φέτος, θα εξακολουθήσει και θα τελειώσει ά λίγο μετά τήν Α' Ξεμηνία του 1927. Το υπόλοιπο μέρος, ως τό τέλος, είναι τώρα άποτέρο και τό συγκινητότερο. Θα ιδίτε πως λύνεται ή μεγάλη αυτή περιπέτεια της κλοπής και πως δ κακός Νταρζαντόν συμπληρώνει τήν καταστροφή του δυστυχισμένου παιδιού. Τού τρώγει τά λεπτά του για τό έκδόση τόνειρευτό εκείνο περιουσιακό, — γιατί, χωρίς τό τό ξέρη, δ Τζάκ έχει μία μικρή περιουσία, — και τόν άναγκάζει να μη θεμαστής σε ύπερωκεάνειο. Ο Τζάκ ναυαγεί, άρρωσταίνει, πηγαίνει για άνάρρωση στο χωριό του Ριβάλ, ξαναβρίσκει τή Σοσίλη, κινδυνεύει να τή χάσει από μία κούρα της γριάς-Μπάμπως, τήν άρραβωνιάζει, γυρίζει στο Παρίσι να άραστή και να σπουδάση, ή εκεί σαν άργάτης με τή μητέρα του και... με τόν Μπελιζαίο, — ά, δ γάμος τού Μπελιζαίο, τί έξοχο κεφάλαιο! — κι' έπειτα... έπειτα... Μα δέν πρέπει να σάς τό πω όλα! Αλλά φάνουν για να σάς δάσουν μία ιδέα της άπολαύσεως που θάχετε από τή συνέχεια και τό τέλος του «Τζάκ».

Αυτό είναι τό Νέα του 1927. Κι' άφοι ος τό είπα, ος προσκαλώ νά αναεώσετε τή συνδρομή σας. Είμαι βέβαιη ότι δέν θα περιμένετε κι' άλλη πρόσκληση, ούτε καμμιά προτροπή, για να εκπληρώσετε τό πρώτον καθήκον του καλού συνδρομητού, που είναι ή άγκυρη άναεώσεως της συνδρομής του. Στόν «Οδηγό» τού Συνδρομητού μπορείτε να ιδίτε τούς τρόπους άποστολής χρημάτων, που δ καλύτερος, δ ασφαλέστερος, είναι πάντα ή Ταχυδρομική Έπιταγή.

Είμαι βέβαιη ακόμα πως δέν θα περιορισθήτε στο πρώτο αυτό καθήκον, αλλά θα κάμετε φέτος δλοι και τό δεύτερο, που είναι τό Ξεσπάθωμα. Ξεσπαθώνοντας κάπως γενναίότερα, — κι' ή λαμπρή εφευρετική ύλη σας δίνει κάθε εύκολία, — θα βεβήσετε τήν κυκλοφορία του περιοδικού κι' ή άδύση αυτή, καθώς ος έξήγησα, θα μού επιτρέψη τού χρόνου να βράξω όλα τά φύλλα δωδεκασέλιδα. Μ' αυτή τήν έλπίδα, που είναι σχεδόν βεβαίωτης, ος χαιρετώ, καλά μου παιδιά, και ος περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ
[Αριθ. Έγκρ. 199]
Συγνώμη πάντα δλοι μας πρώτοι-πρωί, πριν βγεί άκόμα δ ήλιος. Βιαστικά-βιαστικά ντυνόμαστε ριχνώντας τό σακιά στόν ώμο, με τό δόση άνοσημονησία, που καμμιά φορά στο δρόμο περνούσαμε τά μανίκια. Ο καθένας

το, και δ κύριος σκοπός ήταν τό κυνήγι και τό τόπι. Είχαμε μικρά μικρά όπλα και άλλοτε κάναμε σκοποβολή τις περισσότερες φορές όμως κυνηγούσαμε τά μικρά πουλιά. Βέβαια από τό κυνήγι μας αυτό δέν περιμέναμε και μεγάλα πράγματα, γιατί κανείς μας δέν ήξερε να σημαδεύει καλά. Άν καμμιά φορά μάς τυχαίνανε πολλά πουλιά μαζί, τότε και πάλι οι ίδιοι τό πιστεύαμε πως ήμαστε επιτήδειοι κυνηγοί, άν έτσι μέσ' στό δλα, και με τά τρία όπλα που είχαμε, σκο-

νά λέμε τήν άλήθεια, ξέρουν και πιο καλά από μένα. Τελείωνε σε καμμιά δυό ώρες τό τόπι κι' άρχίζανε τά άθρανα. «Ε, με πως μάς περάσατε, πώς δέν είχαμε άθρανα να διασκεδάσουμε; Μπα! είχαμε παύλα. Καί τί άθρανα πρωτότυπα! Αλλά ήταν άγχώριος βιομηχανία! Αίγο καλάμι, ένα μαχαίρι και σε κέντε λεπτά τό άθρανο έτοιμο. Έκαναν μερικά απ' αυτά διαφόρων ειδών κι' έπειτα άρχιζε ή... συναυλία. Έτσι άμα περπατάχταν δλοι μαζί, μού θυμίζαν τό τραγούδι τών βατράχων.

Με τό τραγούδι τελείωνε κι' ή έκδρομή. Περινούσαμε από τό μαγειρείο μας, παίρναμε κα θένασ τή μερίδα του και δρόμο για τό χωριό. Τό μεσημέρι — τήν ώρα βέβαια που πενούσαμε — είμαστε πάντα στο σπίτι. Άλήθεια, πόσο εύτυχημένη ήταν αυτή ή ζωή τού χωριού! Άνασκάμε τόν καθαρό αέρα της έσοχής και δλη τή μέρα είμαστε δλο ζωή. Άραγε — σκαρτόμουνα μία μέρα — τά εύτυχιστά κάποτε τόσο, που να μορσώσω τά πό δυστυχισμένη αυτή τή ζωή τού χωριού; Χρυσή Καρδιά

ΕΣΠΕΡΑ

[Αριθ. Έγκρ. 202]
Τραβιέται στό βασιλικό του δώματι και στέλνει δ Ήλιος τήν Έσπερα, ντυμένη με τά πιο γλυκά-τις χρώματα, τήν όφ' αυτή που τελειώνει ή μέρα.

Πορφύρα φορεσιά, βιολέττα όμμα, ξανθομαλλούσα έρχεται από πέτρα ξεκούρασης σκορπίζει βαλαμώματα στο γαλανό τό δρόμο της ή Έσπερα

Γαλήνη και γλυκύτητα σταλάζει και ρίχνει σ' όνειροπολήματα ψυχές που ή Άγνότη άγκυλιάζει. Στά χαίτη προσοχή άνεβάζει, στα δένδρα άρχίζουν κελοθήματα, παύουν δλα κι' ή φύσις ήσυχάζει. Σάνθιππος

ΜΕΡΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

[Αριθ. Έγκρ. 193]
Η εύτυχία είναι ένα φρούτο γευστικό. Μπορεί να τό κόψη κανείς οδές τις εποχές της ζωής, αλλά έρχεται σπανίως σε τέλεια ώριμότητα. Οι περισσότεροι απ' τούς άνθρώπους δέν έξορουν παρά τό λουλούδι που λέγεται διασκέδαση. Θα μπορούσε κανείς να κόνη πολλούς άνθρώπους εύτυχεις με δλη τήν εύτυχία που χάνεται σ' αυτό τόν κόσμο. (De Lewis)

Η εύτυχία όμοια είναι πάντα με τόπιαστωτα πουλιά. Πάντα φοβάται με τό φύγει. Άκόμα κι' όταν καθεται, όλο χτυπάει τά πόδια τά φτερά, Για να πετάξη, για να φύγη... (Anais Segalas)

Η άλήθινή εύτυχία βρίσκεται στην ειρήνη της ψυχής, δηλαδή στην ειρήνη της συνείδησης, στη φρόνηση και στην έκτέλεση τών καθηκόντων μας. (Mlle de Lambert)

Τήν εύτυχία για να βρούν τρέχουν πολύ μακριά. Μ' άδικα άγωνίζονται κι' άδικα [κυνηγούν: Αυτή είναι κοντά μας, στην ίδια [μας καρδιά, Στά μέρος που τήν έβαλε προνοητικά ή φύσις, Έκει θα τήν βρούν. (Florian) (Μεταφρασθ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο κύριος στο μικρό όηρονή: — Όταν με ήττει κανένας, θα με ρωτάς πρώτα κι' έπειτα θα λές άν είμαι στο σπίτι ή άν λείπω. — Κι' όταν λείπεις; θα λώ σ' όλους πως δέν είστε δό: Δευτός Άσπής

— Τοτό! γιατί έφαγες όλο τό γλυκό; — Για να βγάλω μία μύγα που ήταν κάτω-κάτω, μαμά! Άμλετ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήνα, 38 δδδς Έδρηπίδου τήν 8 Νοεμβρίου 1926.

ΣΤΗΝ άνεμικήν σελίδα βλέπετε τήν Πρόσκλησή μου με δλα τά Νέα του 1927. Τα ξερατε, γιατί σιγά σιγά, πότε τοτό, πότε καίνο, ος τάχα και. Μ' άλλη έντύπωση βέβαια θα ος κάνουν σήμερα πού τά βλέπετε έτσι μαζωμένα. Τι πολλά! Δωδεκασέλιδο φύλλο κάθε μέρα, τέσσερα μιστορήματα, τρεις Κυριακές και... και... Κι' έλ' αυτά με μία τόσο μικρή άδύση της συνδρομής. Ποιός δέν θα τήν δάση με τή μεγαλύτερη προθυμία κι' εδχαρίστηση; Όσο για κείνους που άναγνώσαν ήδη τή συνδρομή τού 1927 με τό καλαί τιμολόγιο, — γιατί άριστοί τήν άναεώσαν, — θα έχουν βέβαια τήν καλοσύνη να μού στείλουν και τό μικρό συμπλήρωμα τών δ δραχμών.

Η Μίρια, πού από τις οικονομίες της μού έστειλε ένα φασουλάκι για τό μνημοιο τού Πολέμου (έτσι λέει τό εικοσιπεντάριο που άποκόμηνε), μού γράφει και τά έξής: «Νά πής, με παρακαλώ, στο Έλληνικό» Ίδεώδες να διορθώση τή στατιστική που έκανε τής Σελίδος. Έγώ τρία κομμάτια σε μία τριμηνία; Άπόρησα πολύ μ' αυτό που τό κατόρθωμα. Άλλά να πως έγινε: Το Ιο μου κομμάτι περάσε σ' αυτόν τό χρόνο από τόν περασμένο, που είχε σταλεί τήν τε-

λευταία ώρα της προεσμίας, παρά πέντε λεπτά... Το τελευταίο κάλι δέν έχει δικό μου παρά μόνο τό μεσάθρομο, (είναι τό κομμάτι που κάποιος άλλος είχε τήν καλοσύνη να μού τό χαρίση.) Όστε δέν μένει γι' αυτό τό χρόνο παρά τό 2ο, που είναι θαύμα πως πρόφτασε κι' αυτό, με τή χαριτωμένη συνήθεια που έχω νάναλλάω. Άς διορθώθη λοιπόν.

Δέν πειράζει, Άποκαρητίκε Παλιόσος, δες λίγες λύσεις κι' άν βρισχες, να τις στέλνης. Για τί λίγες-λίγες γίνονται πολλές. Έπειτα τό καλοκαίρι, όταν έλχης καιρό να σκέπτεσαι και να φάχνης, θα βρισχες περισσότερες. Τώρα δέν πρέπει να παραμελής τά μαθήματά σου και μάλιστα λυκομαί που, για να μού γράψης, άρρησας άμελέτητα τά Έλληνικά. Όσο για τίς σχολικές εκθέσεις σου, πρέπει άπολύτως να τις γράψης στή γλώσσα που θέλει δ καθηγητής. Μήν κοιτάξ άν τήν πρώτη φορά σου έβαλε δίκαι, επειδή ή έκθεση ήταν φραία. Έγνοήσε ότι αυτό δέν μπορεί να γίνεται πάντα. Ο καθηγητής θα ξετάση και τή γλώσσα, για να ιδή άν ξερχει να γράφης έπίσης καλά και τήν καθαρεύουσα. Κι' είναι άπαραίτητο αυτό για μία μαθήτρια που φθάσε σε άνώτερες τάξεις. Μήν ξεχνάς ότι για τήν ώρα έχουμε δυό γλωσσές: τή λογοτεχνική και τήν επιστημονική ή έπίσημη Κι' ή γραμματικώμενος πρέπει να ξερη και τις δυό.

Η Άράκα, που έπωφεληθήσιν από τή σχολή της Άγίας Άναστασίας και πήγε στήν Κηφισιά, μού γράφει από και ένα χαίτωμένο γραμματάκι μ' αυτό τό χαριτωμένο διασπάρο: «Η χαρά μου για τό δωδεκασέλιδο δέν λέγεται. Δέν πειράζει; ά; είναι και μία φορά τόν μήνα!» Πόσα λέει αυτό!

Η Βαλέντια μού γράφει πως στο σπίτι της, δ αδελφός της έκαμε έγκατάσταση άσυρμάτου τηλεφώνου (ραβδί) κι' ότι σε λίγες μέρες πού θα μπη και τό μεγαλύτερο, ή άπόδοσις θα είναι θαυμάση. Θάκούω κανείς, — όπως τάκουσε σ' ένα φίλο της σπύτη ή Βαλέντια, — κονσέρτα από τό Λονδίνο, Ισπανικές καντσονέτες από τή Βαυαρία και καβεξής. Με προσκαλεί μάλιστα να πάω ένα βράδυ στο σπίτι της νακούσω κι' έγώ.

Ω, τήν εδχαριστώ πάρα πολύ τήν καλή μου φίλη για τήν εδγενική αυτή πρόσκληση, και μακάρι να μπορούσα. Δυστυχώς τό βράδυ, με τό τό φαγητό, δέν βγαίλω ποτέ. Μού φαίνεται, Κάση τών Άθηνών, πως άν έκανες τή διάλεξη που σκεφθήκαμε στοδς χωρικούς άσπής, για να τούς πείσης να συνεισφέρουν για τό μεγαλύτερο τού σχολείου, δέν θα πήγαίνε χαμίννη. Μπορεί να μη σάκουγαν άμέσως για να τό κάμουν, θα τό συλλογίζόνταν όμως; Άνταν άβριο τού μιλόσε κι' ένας άλλος, ίσως θα τούδ έπειθε, γιατί θα τούδ έδρισκε προετοιμασμένους. Ποτέ δέν πρέπει να λήη κανείς, όταν έχει να συμβουλεύση κάτι καλό: «έμένα

θάκούσουν τώρα; Κι' άν δέν τό επιτύχη αυτός, πάντα, με τό λόγο του, θα συντελέση να τό επιτύχη ύστερα ένας άλλος. Φαντάσου τώρα πόσα κι' από πόσους πρέπει νακούσουν αυτοί οι χωριάτες, που τούδ είδες από κοντά, για να ξυπνήσουν, να καταλάβουν και να θελήσουν να στέλνουν τα παιδιά τους σ' ό σχολείο... Έτσι συμβαίνει, Έρα, σε δλους; Δέν βλέπουν τήν ώρα να φθάσουν στήν τελευταία τάξη, κι' όταν φθάσουν, λυπούνται που θα τελειώση σε λίγο ή φραία μαθητική ζωή. Τι να γίνη όμως; Μπορεί να ξεναρχίσγη; γυρίζει ποτέ πίσω κανείς; Έπομνη λοιπόν και έμπρός! Για τί γλώσσα τών εκθέσεων, ιδές τί λέω παραπάνω στοδν Άποκαρητίκε Παλιόσος.

Έσο τώρα είσαι στήν Α' τού Γυμνασίου. Πώς θα άβριο άν δέν ξερχει να γράφης άπικιστα και τις δυό γλώσσες; Κι' ή Μιρόζα πρέμει με τήν ιδέα πως σε λίγους μήνες θα πη τό «άτιο, σχολείο» της Έγνοήσας. Γιατί είναι κι' αυτή στήν τελευταία τού Γυμνασίου. Πώς τάχα πη όμως τό σχολείο της; Πρό όλλοι γύρισε απ' τά πεύκα τού χωριού, όπου περάσε τό καλοκαίρι, στήν πόλη της τή γριάτη ζέστη και σόνη. Άλλά, — μού γράφει, — και τά δυό τό έκρηξενίζει ή φροσά τού σχολείου μου. Τι φραία!

Ένα φοβερό δυστύχημα μού έστέρησε τόν καλό μικρό μου φίλο Γιαννάκη Πλυτό Κακλαμάρη: Σκοτώθηκε τόν περασμένο Σεπτέμβρη στή Σύρα, από τυχαία έκπυρόσηση του κληνετικού όπλου. Τό καίριο τού παιδιού! Πώς χάθηκε έτσι άδικα!... Συλλυπομαι θερμά τόν πατέρα του και τόν αδελφό του τόν Γεωργιάκη, τόν καλό μου συνδρομητή.

Είδατε; Παντακουές δραχμές μού έστειλε δ «Φαληρικός Όμιλος» για τό Μνημοιο τού Πολέμου. Μπράβο στα καλά μου τά παιδιά! Θεοβάλδης, αυτό τό ψευδώνυμο σου άδειάσε. Πολύ μού άρασε τό πρώτο σου γράμμα. Ναί, είσαι πολύ δικαιολογημένη πού τώρα μόλις μού προεγράψης, έξη χρόνια συνδρομητρια, άφοι σ' όλο αυτό τό διάστημα ήσουν κλεισμένη σε σχολείο και δέν σε άφιναν άλλλληλογραφής. Τώρα λοιπόν γράψε μου δσο μπορείς συχνότερα και κατάνοινο μαζί μου άφοι είν' έλεύθερη. Χάίρω που άν και τόσα περιοδικά περάσαν από τά χέρια σου, και Γαλλικά, και Ιταλικά, δού προοιμής κι' άγαπής περισσότερο τό δικό μας. Αυτό σημαίνει, — πρώτα-πρώτα, — πως είσαι γνήσια Έλληνοπούλα.

Βραχυσάμενη Βάτσαγε, δσο έστειλα «Αδελφούλα». Όχι, δ βοδ τόμος της Α' Περιόδου δέν άπάρχει. Πολύ αστά δσα παρατηρήεις για τούς Διαγωνισμούς: αυτών τών περιοδικών: «Αίνον για βραβεία ποδήλατα και τέτοια, με δέν όφελεται, δέν μαθαίνει τίποτα διαγωνιζόμενος όπως δέν τούς δικός σου διαγωνισμός, ούς έχει τή δόξα, άν βραβευθή, να ιδή τό

Έργο του δημοσιευμένο και την εικόνα του. Φυσικά! Άλλος είναι ο σκοπός των δικών μου Διαγωνισμών...

Ήρικός Έπιστολές μου έσταιλαν ατόνη την εβδομάδα κι' οι έξης: Δαφροστεφής Ολυμπιονίκης, Μάγισσα, Ανδρομέδα, Έρις, Παιδί της Ολυμπίας, Αρχοντοπούλα, Έλληνόκαις, Μικρός Γλεντζές, Ασπρος Παλιότσος, Ροδαλή Αδούλα, Μεγάλη Έλλάς, Θεανό Μακρή, Γιού Γιού, Χαρά του Σπιτιού, Ανεμώνη, Δημ. Γιαν., Νάρκισσος, Νεφέλωδη Ψυχή, Νέοιαν και Τρελό Γυμνασιολαίδη. Έξερτάλεσα τις παραγγελίες των και τους ευχαριστώ για τα κλά των λόγια Σεμειρικά θάπαντησω στο έρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ (ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟΝ ΠΟΣΩΝ ΤΩΝ 22 - 23 ΧΙΛ.)

- 89ον Δελτίον Εισφορών Κωνσταντίνος Κουρσιέρης Δρ.36.— Ιωάννης Τημ. Βρασιάνος > 25.— Τ. Π. > 1.— Θέρης Α. Κουρουλιώτου > 20.— Γλυκοδάμογελος και «Απόγονος Έρώων» (Προτόν Διαγωνισμοσ των) > 27.— «Ασιθαλής» > 15.— «Βραχνιασμένος Βάτραχος» > 20.— Προηγούμενοι εισφοραί κατά το 88ον Δελτίον (*18σ φύλ. 49ον) Δρ. 21.290.20 Ένδλφ μέχρι 9/11/28 > 21.434.20 (Χρειάζονται ακόμη δραχμαί 1.550 περίπου).

Η Διάπλασις άσπάζεται τοδς φίλους της: Κερίαν (δέν ξέρω τη διεύθυνση, αλλά νομίζω ότι ά γράψης απλώς «Έρ. Στ. Νεότητος, Αθήνας», θα τώ λάβουν» χειρεστάματα στον Ιβάν) Συμμενωστάκι (τά έλαβα όλα λυσοχαρτο έστειλα ευχαριστώ για όσα γράφεις και σε συχαίρω για την επιτυχία στις εισαγωγικές) Γαλανόν Ουρανόν (έστειλα όχι, δέν πειράζει καθόλου άν δέν δημοσιεύσης τέτοια άγγελία συνειθίζεις: αι, μη δέν είναι υποχρεωτική δ Β. έχει ψευδώνυμο, — όσο γι' αυτό, δέν άπαγορεύεται) Ιωάννην Κωνσταντινίδου (κι' ένός χάρω πολύ που άπέκτησα μία τόσο καλή φίλη) σ' ευχαριστώ που θα μέ συστήσης και σ' άλλους τά δέλφια άσπάζομαι) Ηλιόβγαλτην (φραία ή ιδέα σου και σ' ευχαριστώ πολύ) ναι, ή Χ. Α. είναι συνδρομητρια μέ ψευδώνυμο) Μόναν Λίβαν (πολλά έργα του Σαίξπηρ είναι μεταφρασμένα έλληνικά, — Άμλετ, Όθέλλος, Βασίλειος Αθήρ, Έμπερος της Βενετίας, Μάκθεσ κτλ. — και βρίσκονται εδώ στα βιβλιοπωλεία) ναι, ός ύπάρχη πάντα σ' αυτή ή εδευχημένη σαιγμούλα > μέσα στις καθημερινές άσχολίες...) Άρσκειάδα (επίστατον κ. Φαίδωνα πώς στα Μ. Μυστικά που λαβαίνεις, όλα τά παιδιά σου άπαντούν πώς αυτόν προτιμούν ός συγγραφέα σ' ευχαριστώ και γι' αυτά που προσθέτεις σου) Ρωμηνόν (θα είδες την

έγκριση στο προηγούμενο χάρω πολύ κι' έλπίζω να είσαι τώρα έντελως καλά) Βιολέτταν (ιδέασα μέ πολλή ευχαρίστηση και τά λίγα που μου έγραψες στο γράμμα του αδελφου σου, και τώ χωριστό κατόπι γράμμα σου) όστε τά Νέα τού 1927 τά βρίσκεις «ένθουσιαστικά»; τι καλά!) Έργατικήν Μέλισσαν (έστειλα χάρω πολύ γι' αυτά που μου γράφεις) Λέοντα Α. Δεβήν (έστειλα) όχι, τώ βιβλίο αυτό δέν είναι κατάλληλο για μαθητάς πρώτο γιατί είναι δύσκολο και δεύτερο γιατί δέν περιέχει μόνο αστά και φραία πράγματα όστε πρέπει να είναι κανείς ώριμος για τώ διάβαση χωρίς να βλαφθή) Έλληνικόν Ιδεώδες (δεντάς) Σίφωνα (έστειλα) στον τόμο του 1912 είναι ό «Πέτρος Ριονσάν» δ Μ. Σ. είναι) Αλφάβητα (μικρόσ 1 δ Π. Χ. σ' ευχαριστώ για τά 4 βιβλία που έστειλας για τώ φτωχό του προστατευμένο αλλά τώ έχει πιά όλα και παρακαλώ να μη στείλη άλλος) Αλέκων (έλαδα, ευχαριστώ) Έβαν (έστειλα) Ταξάν, Οδράνιον Θόλον κτλ, κτλ. Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 7 Νοεμβρίου, θάπαντησω στο έρχόμενο.

ΠΝΟΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΣΥΝΧΕΙΣΙΑ τού 229 Διαγωνισμοσ. Αι λύσεις δεικται μέχρι 13 Ιανουαρίου.)

- 771. Δελίγριφος Γενική βίλε άντωνυμίας Με πόλη άρχαία της Κιλικίας Και μ' ένα σύμφωνο άκόμα, Και τόν δικτάτορα θά ίδης Μιάς χώρας εθρωπαϊκής, Που έχει και μεγάλη... κόμμα. Περσιφάν Έλατο
- 772. Στοιχειόγριφος και Μεταγραμματισμός Όσο κερασφόρο άν είμαι Κι' άγριο, δέν θα δειλιάσης Τό λαίμο μου να μου κτίψης Κάποιον πόλη για να φτιάσης. 'Αλλ' άν θέλεις, κι' αυτήνης Της αλλάτεις τώ κεφάλι Και μία νήσος παρενθύς Στο Αίγαίο ξεποβάλλει. Μαρουσιότακι
- 773. Μεταγραμματισμός Χώρα έχει στην Αφρική, 'Αντι ΟΥ, Ε θέλει νάχη Κι' εθδής πόλη γαλλική Γίνεται, ιστορική 'Από μία μεγάλη μάχη. Άρσκειάς
- 774. Αίνιγμα Μιά, ή ίδια πάντα, λέξη Τριπλόν έχει δεισιμό: Είναι δειρόβιο, άκρωτήρι, Μα δηλοί κι' άστερισμό. Φευρτευναίσιμη Φάλασσα
- 775. Τρίαινα * * * * * Όριζοντίας νή. * * * * * σος της Ιταλίας * * * * * καθέτως, εις τώ * * * * * μέσον, εθρωπαϊκή * * * * * πρωτεύουσα δε * * * * * νήσος της Ά * * * * * μερικής άριστε * * * * * ράς, μεγάλη νήσος * * * * * της Ελλάδος. * * * * * Χιότινο Αιβαλαίικι

776-780. Φωνηεντόγριφος Δι' ένός και τού αυτού φωνήεντος, όσαςδ ήτοις φορές έπαναλάμβανόμενου εις τους κάποιι σωρούς συμφώνων, τών όποιων ή ταις δύναται να μεταβληθή, να σχηματισθούν πάντε λέξεις: γάλας, θάργυς, εριγυς, λυσος, τρες.

- 781. Έπιγραφή ΟΙΑΤΑΜ ΑΠΑΤΝΩ ΤΑΜΣΗΤ ΤΑΜΑΤΝ ΤΗΤΟΙΑ ΣΗΤΟΙΑ Ζητείται ή άνάγνωσις, Δημ. Χ. Παπαζωάννου
- 782. Δαφροδόνητον Τι έγινε τώ ξέρος του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου που έπεσαν εις τόν ποταμόν Γρανικόν; *Ιρις
- 783-785. Δογοπαίγνια 1. Τι κοινόν μεταξύ ψωμά και καλογορμίας; 2.— Διαιτι οι διευθύνται έφημερίδων φοβούνται τώ φθινόπωρον; 3.— Ποίος συγγενής έχει φαρμάκι; Δημ. Π. Καρβελάης

- 786. Μικτόν μ. ι. ι. ε. υ. η. κ. ρ. θ. τ. το το δέν μπαίνει θαλε πού; το το δέν μπαίνει το το Αιματοβαμμένη Δόξα

Διά τούδ Γαλλομαδείς 788. Metagramme Dans les pages de mon premier. On trouve l'autre: un jeu d'esprit. Pourtant, — si vous n'avez pas compris, — L'un peut bien de l'autre se En changeant deux de ses cinq lettres. Έλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

- 789-791. Cinéma-Rébus 1.— Ψυχή καθισμένη. 2.— Φάρετς, έχει, όστούν. 3.— Βραβείον, ψυχή, όστούν. Τρεις άρχαίοι βασιλείς. Άγνή Ψυχούλα

ΑΥΣΕΙΣ τών Πνευμ. Άσκήσ. τού φύλ. 35

- 544. Φιλία (φι, Ασία.) — 545. Άνδεις (άν δις.) — 546. Σάμος. 547. Ό λόγος. 548. ΚΩΣ ΚΩΝΟΣ ΒΟΣ (Αϊακός, ΑΝΟΙΞΙΣ Κώς, ός, Βίος, ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ οίκος, όδος) — 550-554. Διά τού Π: κήπος, κόπη, Πρίαιος, πείθος (ή Αϊαός), ομοσμός. — 55. ΚΑΛΔΑΙΑ-ΗΠΕΙΡΟΣ-ΜΕΣΣΗΝΗ (ΧΗΜετα, 'ΑΠεννινα, ΔΕΣβος, ΔΙΣκος, 'ΑΡΗΣ, 'ΙΟΝιον, 'ΑΣΗμ.) — 556-560. Άντιόχη, Άντιόχη, Άντιόχη, Καλλιόπη, Καλλιόπη. — 561. Τίρεσι τά έπιοχημένα. (Τυρί, τώ έπ' αίσχη, μ' ένα.) — 562. Poisson-poisson. — 563. L'eau va toujours a la riviere.

Τώ πρώτιστον καθήκον τού καλού συνδρομητοσ είναι ή έγνηριμος έναντίον σης της συνδρομής του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τώ πολύ λέξεις μέ έπίστοιχία δρ. 6 (τό έλάχιστον τίμημα). Πέραν τών 10 λέξεων 60 λεπτα ή λέξια, μέ πάντα δέ στοιχία λεπτα 70 και μέ κερφαλά δρ. 1. Ό χωριστός στίχος δρ. 3. Η προλήρωμη είναι άναρκαίτη. (ΚΕΤ—750)

ΑΡΥΘΗ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΕΣΣΑΛΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ» Γενόμενον δέ άρχαιεσιών εξελέγησαν: Πρόεδρος: Καρακίτης Β., Άντιπρόεδρος: Μακρης Κωνστ., Γραμματείς: Λακερδής Α., Ταμίας: Καρακίτης Φ., επί τών Διαγωνισμών: Μακρης Κωνστ. (ΚΕΤ—751)

Ο λάθερμα ψηφίω τώ ψευδώνυμο ΕΥΑ. Αυτό σαστίνο και σάκαπτα μου έδελείσται. Μαρουσιότοπούλα (ΚΕΤ—752)

ΜΕΛΟΥΣΑ, άνησυχά τι σου συμβαίνει; Γράφε μου τόματα μ. π. ΠΡΙΓΚΙΠ ΝΙΚΟΛΑΪ-ΕΦ (ΚΕΤ—753)

Α δέληρι μου, Στραζόγιμος στα εθνευκί σας αίσθήματα κότεργομαι στο Διμοψήφισμα, έλλειπντας να ψηφισθώ άν' όλους σας. ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ (ΚΕΤ—754)

ΟΔΟΙ ΨΗΦΟ ΣΤΟΝ ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑ (ΚΕΤ—755)

Κερίνα, Μινώλα—Κιουσαπούλου, Νιόβη, Χίμαρα = έδελείαι Έλευθερίου, 'Αγνούλα = Παριόλα, Ρέπορτε = Καλένδερ, Γιού-Γιού = Πολυέρωτοπούλου, Πριγκίπισσα της 'Ολλανδίας—Αθηναϊόδου, Σμυρνοπούλα, Κεντέσσα (ΚΕΤ—756)

Α γη, Βαλεντίνη, Βαλέντσια, Κερίνα, Μινώλα, άνταλλάσσημε τετραδιάκια; Καίτη Φόρα, Θεματοκόλουσ 21, Αθήνας. Άριστοκρατίσση, Πριγκίπισσα (ΚΕΤ—757)

Α καθυβλίς = Μπότσαρη, Μεσημερινός, Έλληνοπαίσις (ΚΕΤ—758)

Διορίσθησαν άντιπρόσωποι τού «ΦΑΗΡΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ»: ΑΘΗΝΩΝ: Έλευθέριος Σινώλας, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Έλευθέριος Ρουσσάκης. (ΚΕΤ—759)

Νιόβη, Χίμαρα = έδελείαι Έλευθερίου, Ρέπορτε—Καλένδερ, Άγνούλα, Άρχοντοπούλα = έδελείαι Παριόλα, Πριγκίπισσα 'Ινδή=Ισημίν Σανθοπούλου. Κέρη τού Ξεραδάωματος (ΚΕΤ—760)

Τζοκόντα, Ζηγκομάρ, Ταξάν, άνταλλάσσημε τετραδιάκια; Στι γνώσθη Δ/αν. Κέρη τού Ξεραδάωματος (ΚΕΤ—761)

Ταξάν, Κέρη τού Ταξάν, Μ. Μυστικά έλαβα δικα μου έλάδατε; Μόσ Παλιότσος (ΚΕΤ—762)

Πρωταγωνίστησ στα Διαπλασάσκωμο, χάρετα θλους-ας. Μάγικα Άλένη, ψυλάου' αέ γναρίξο. (ΚΕΤ—763)

ΣΤΗΝ 5' ΣΕΛΙΔΑ ΠΡΟΣΚΑΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗ ΝΕΗ ΤΟΥ 1927 ΣΤΗΝ 5' ΣΕΛΙΔΑ